

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **V. P.**
bytem B. 154/4, B.
zastoupen Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12.1.2017, č.j. MV-23635-7/SO-2014,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 12.1.2017, č.j. MV-23635-7/SO-2014, **se zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.

- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 800 Kč k rukám Mgr. Pavlíně Zámečnickové, advokátky, sídlem Příkop 8, Brno, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 12.1.2017, č.j. MV-23635-7/SO-2014, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20.9.2013, č. j. OAM-77884-17/DP-2012.
2. Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manager – účast v právnické osobě“ s platností ode dne 9.1.2011 do dne 8.1.2013, přičemž v důsledku novely provedené zákonem č. 427/2010 Sb. s účinností od 1.1.2011 tento účel spadá pod stávající účel dlouhodobého pobytu „podnikání – účast v právnické osobě“.
3. Dne 10.12.2012 podal žalobce u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Jako doklad o účelu pobytu žalobce k žádosti doložil smlouvu o výkonu funkce jednatele v obchodní společnosti NARSEN s.r.o. ze dne 7.12.2012, dle které žalobce vykonává funkci jednatele ode dne 7.10.2010.
4. Prvostupňový správní orgán žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítl rozhodnutím ze dne 20.9.2013, č.j. OAM-77884-17/DP-2012; výrokem I. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce nevykonává funkci jednatele obchodní společnosti NARSEN s.r.o. a neplní tedy účel povoleného pobytu, a dále výrokem II. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky, jelikož žalobce nevykonával funkci jednatele obchodní společnosti NARSEN s.r.o. ani během předchozího povoleného pobytu.

II. Shrnutí procesního postojů žalobce

5. Žalobce předně namítá, že žalovaná, resp. prvostupňový správní orgán při svém rozhodování nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nezjistil přesně a úplně skutečný stav, přijaté rozhodnutí není přesvědčivé. Žalovaná se podle žalobce nezabývala jeho žádostí o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu svědomitě a odpovědně a při svém rozhodování dospěla k nesprávným zjištěním a nesprávným právním závěrům. Žalovaná při svém rozhodování nedbala na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

6. Dále žalobce namítá vadné právní posouzení výkonu funkce jednatele ve společnosti NARSEN s.r.o.; má za to, že závěry žalované o tom, že žalobce tuto funkci fakticky nevykonává, jsou nepodložené a spekulativní. Žalobce dále uvádí, že v době vydání napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí byl krom jednatele společnosti NARSEN s.r.o i podnikatelem – osobou samostatně výdělečně činnou. Splňoval tak ke dni vydání rozhodnutí podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení k pobytu i jako podnikatel – osoba samostatně výdělečně činná.
7. Žalobce konečně namítá, že žalovaná pochybila, pokud s ohledem na značnou délku odvolacího řízení nezjišťovala a nepřihlédla k případným změnám skutkového stavu při posouzení zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
8. Žalobce považuje napadené i jemu předcházející rozhodnutí za nezákonná a navrhuje je zrušit. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení.

III. Shrnutí procesního postoje žalované

9. Žalovaná považuje žalobu za nedůvodnou, setrvává na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a navrhuje žalobu zamítnout. I žalovaná setrvala na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejšími soudem.

IV. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
11. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná; rozhodoval přitom bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.
12. Zdejší soud o žalobě rozhodoval přednostně v souladu s § 56 odst. 1 s.ř.s.; byť žalobce ani žalovaná přednostní rozhodnutí věci nepožadovali, dospěl soud k závěru, že kombinace napadeného rozhodnutí konkrétního obsahu a přiznání odkladného účinku žalobě jsou v daném případě dostatečně závažnými důvody pro přednostní projednání a rozhodnutí věci. Současně stav vyřizování věcí podle pořadí, v jakém do soudního oddělení 62 a 67 zdejšího soudu došly, přednostní projednání a rozhodnutí v této věci bez újmy účastníkům řízení v jiných věcech podle zdejšího soudu umožnil.
13. Soud nejdříve přistoupil k vypořádání obecně vymezeného okruhu procesních námitek žalobce, podle kterých žalovaná při svém rozhodování nezjistila přesně a úplně skutečný stav, přijaté rozhodnutí není přesvědčivé a žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebyla posouzena svědomitě a odpovědně. Nic konkrétního však žalobce k těmto tvrzeným pochybením neuvedl.
14. Takto obecně formulovanými námitkami se však soud může zabývat také jen v obecné rovině. Soudní řízení správní je totiž ovládáno dispoziční zásadou. Je tedy na žalobci, aby v podané žalobě nastavil referenční rámec přezkumu správního rozhodnutí, jímž je soud vázán (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005,

- č.j. 2 Azs 92/2005 – 58, publ. pod č. 835/1996 Sb. NSS). Míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008 – 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).
15. V řízení o žádosti je na žadateli, aby k žádosti připojil všechny zákonem požadované doklady; nesplnění této povinnosti nelze přičítat k tíži správního orgánu, resp. namítat neúplné či nepřesné zjištění skutkového stavu z tohoto důvodu. Ostatně ze správního spisu nic nenásvědčuje tomu, že by žalovaná stav věci zjistila nedostatečně, ani že by se žádostí žalobce nezabývala svědomitě a odpovědně. Zdejší soud tak nepovažuje tyto námitky za důvodné.
 16. Žalobce dále nesouhlasí s tím, že by funkci jednatele nevykonával. Uvádí, že v průběhu celého řízení o žádosti tvrdil a prokazoval, že funkci jednatele vykonává. Podle jeho názoru výkon funkce jednatele spočíval ve vyhledávání zakázek a subdodavatelů pro společnost. Podle žalobce je na jednatelech a společníkovi, jakým způsobem si zorganizují obchodní vedení společnosti, vedení účetní evidence nebo jednání za společnost. Při větším množství jednatelů je podle žalobce logické, že svoji činnost vzájemně koordinují.
 17. Součástí správního spisu je protokol o výsledku žalobce ze dne 4.4.2013, č.j. OAM-77884-10/DP-2012. Obsah výsledku shrnuje žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde uvádí, že *„[ú]častník řízení do protokolu mimo jiné uvedl, že v současné době žádá o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu jako jednatel obchodní společnosti NARSEN s.r.o., dále uvedl, že dostává plat od společníka obchodní společnosti NARSEN s.r.o. pana R., přičemž měsíční příjem činí 7.100,- Kč měsíčně. Účastník řízení nevěděl, zda má uvedená společnost zřízeny webové stránky, zda je plátcem daně z příjmů právnických osob či jestli vlastní nějakou nemovitost. Účastník řízení dále neznal jména obchodních partnerů společnosti, výsledek hospodaření společnosti za uplynulý rok 2012, ani přesný počet jednatelů. Účastník řízení nevěděl pod jaký finanční úřad ani pod jakou správu sociálního zabezpečení uvedená obchodní společnost spadá. Účastník řízení uvedl, že předmětem činnosti obchodní společnosti NARSEN s.r.o. je poskytování zaměstnanců s živnostenským listem na různé práce – úklidové práce, pomocné práce, práce na stavbě, výkopové práce a práce s kovem. Nevěděl, co znamená valná hromada. Jednou do měsíce či dvou se dle jeho slov schází 15 až 20 jednatelů v kanceláři, a jeden druhého poučuje, jak lépe vykonávat práci. Účastník řízení dále uvedl, že jeho náplní práce jako jednatele obchodní společnosti NARSEN s.r.o. je objíždění nebo obtelefonování „firem“, jestli nemají zájem o pracovníky, práce s kovem nebo pomocné práce na stavbě nebo úklid. Dále uvedl, že od známých se dozvídá o firmách, nahlásí známým, že je jednatelem a kdyby něco věděli, tak ať mu zavolají“.*
 18. Prvostupňový správní orgán z obchodního rejstříku zjistil, že žalobce byl zapsán jako jeden z jednatelů společnosti NARSEN s.r.o. Žalobce dále skutečnost, že vykonává funkci jednatele, doložil smlouvou o výkonu funkce uzavřenou mezi žalobcem a společností zastoupenou jejím jednatelem R. Právě na základě těchto formálních skutečností žalobce tvrdí, že vykonává funkci jednatele společnosti, přičemž poukazuje na to, že výkon jeho

funkce spočívá ve vyhledávání zakázek a subdodavatelů pro společnost. Takové rozdělení není dle názoru žalobce omezením jednatelešského oprávnění, nýbrž pouze dělbou činností mezi jednotlivými statutárními orgány – jednatelem.

19. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahují obdobně. Dle § 35 odst. 3 citovaného zákona dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud je shledán důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37). Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců platnost víza k pobytu nad 90 dnů se zruší, jestliže cizinec neplní na území účel, pro který bylo vízum uděleno.
20. Zákon o pobytu cizinců tak vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky za určitým účelem, má tento účel naplňovat a využívat jej. Pokud cizinec účel pobytu na území České republiky nenaplnuje, je namístě mu povolení neprodloužit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.5.2017, č.j. 7 Azs 86/2017-33).
21. V posuzované věci bylo účelem, pro který byl žalobci povolen pobyt na území České republiky, podnikání - účast v právnické osobě; o tom není mezi účastníky sporu. Plněním účelu, pro který bylo vízum uděleno, je třeba rozumět faktické a nikoli formální vykonávání činnosti (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2014, č.j. 4 As 165/2013 - 50, a ze dne 18.9.2014, č.j. 7 Azs 144/2014 - 35), jak ostatně uvádí i žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde přílehlavě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.12.2011, č.j. 7 As 82/2011-81.
22. Žalobce však ve správním řízení nerozvedl, jaké konkrétní výsledky přinesla jeho podnikatelská činnost (resp. činnost jednatele) a jak se projevila v ekonomických výsledcích společnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2014, č.j. 8 Azs 105/2014 - 46), a to především s ohledem na jeho klíčové postavení ve společnosti jako statutárního orgánu, který je oprávněný jednat jménem společnosti a náleží mu její obchodní vedení. Skutečnost, že žalobce zastává funkci jednatele, tak vyplývá pouze z obchodního rejstříku a žalobcem doložené smlouvy o výkonu funkce. Naopak z protokolu o výsledku žalobce plyne, že žalobce neví, jaký byl hospodářský výsledek společnosti za uplynulý rok 2012, zda je společnost plátcem daně z příjmu právnických osob a DPH, současně si není jistý tím, zda společnost vlastní nějakou nemovitost, nezná žádné obchodní partnery společnosti ani adresu sídla společnosti. Obdobně nezná kontaktní údaje společnosti (číslo faxu a emailovou adresu), ani zda má společnost webové stránky. Žalobce nemá razítko společnosti a neodpověděl na otázku, jakým způsobem za společnost jedná. Konečně je z protokolu o výsledku patrné, že žalobce nemá přesné informace o tom, jaký je předmět činnosti společnosti.
23. Ačkoli lze přisvědčit názoru žalobce, že na základě vnitřní organizace společnosti je možné svěřit jednotlivé činnosti konkrétním osobám, které za tuto společnost jednají, v posuzované věci z ničeho kromě formálního zápisu v obchodním rejstříku a smlouvy o

výkonu funkce jednatele neplyne, že by žalobce funkci jednatele společnosti fakticky vykonával. Naopak z protokolu o jeho výsledku plyne, že žalobce má o společnosti a jejím fungování pouze rámcové povědomí, stejně jako o právech a povinnostech jednatele. Zdejší soud tak souhlasí s názorem žalované, že žalobce funkci jednatele fakticky nevykonával. Na základě těchto důvodů nepovažuje zdejší soud tuto žalobní námitku za důvodnou.

24. Žalobce dále namítá, že v době vydání napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí byl i samostatným podnikatelem – osobou samostatně výdělečně činnou, jak vyplývá ze živnostenského listu. Prvostupňový správní orgán i žalovaná tak měly rozhodovat na základě skutkového stavu v době vydání rozhodnutí, k čemuž žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.4.2011, č.j. 1 As 24/2011-79. Žalobce je toho názoru, že ke dni vydání rozhodnutí splňoval *de facto* i *de iure* všechny podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení k pobytu jako podnikatel – osoba samostatně výdělečně činná.
25. Součástí správního spisu je i výpis ze živnostenského rejstříku, z něhož vyplývá, že žalobce měl od 16.5.2012 na dobu určitou do 25.6.2014 platné živnostenské oprávnění. Jak ale vyplynulo z protokolu o výsledku žalobce (ze dne 4.4.2013), žalobce výslovně uvedl: „Nemám živnostenský list“. Vzhledem k tomu nelze s přihlédnutím k výše citované judikatuře Nejvyššího správního soudu názoru žalobce o splnění podmínek pro prodloužení povolení doby platnosti pobytu na území České republiky přisvědčit. Pokud žalobce nevěděl, že živnostenský list vlastní, nemohl na základě něho podnikat jako osoba samostatně výdělečně činná. Žalobce tak na území České republiky podnikatelskou činnost fakticky nevykonával, což ve svých podáních ostatně ani netvrdí (a účel pobytu tedy neplnil).
26. Vzhledem k uvedenému nemůže obstát jeho tvrzení, že od 9.1.2011, tedy od platnosti předchozího povolení k pobytu s platností do 8.1.2013, až do právní moci napadeného rozhodnutí převážně vykonával podnikatelskou činnost. Dovolává-li se z tohoto důvodu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.11.2014, č.j. 9 Azs 219/2014-41, tak ten na posuzovanou věc dopadat nemůže.
27. Žalobce dále namítá porušení zásady legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 správního řádu tím, že žalovaná při rozhodování opomněla zohlednit její rozhodnutí v jiné věci vedené pod č.j. MV-151196/SO-2013, která je podle žalobce skutkově shodná s věcí právě posuzovanou, kde bylo k posledně citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu přihlédnuto.
28. Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Jak k tomu ve svém rozsudku ze dne 24.2.2010, č.j. 6 Ads 88/2006-159, uvedl Nejvyšší správní soud, *„správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Lze ji změnit, pokud*

je změna činěna do budoucna, dotčené subjekty mají možnost se s ní seznámit a je řádně odůvodněna závažnými okolnostmi.“

29. V posuzované věci však žalobce odkazuje toliko na jediné rozhodnutí žalované a nikoli na její dlouhodobou činnost. Navíc rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.11.2014, č.j. 9 Azs 219/2014-41, na nyní posuzovanou věc nedopadá, neboť žalobce samostatně výdělečnou činnost nevykonával. Pokud pak žalovaná v nějakém svém rozhodnutí na tento rozsudek odkázala a podle něho postupovala, nemohlo to u žalobce založit legitimní očekávání, že tak učiní i v jeho věci. Zdejší soud tak ani tyto žalobní námitky nepovažuje za důvodné.
30. Žalobce konečně namítá, že žalovaná pochybila, pokud s ohledem na značnou délku odvolacího řízení nezjišťovala a nepřihlédla k případným změnám skutkového stavu při posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce výkonem své podnikatelské činnosti v České republice získává finanční prostředky nutné především pro zajišťování obživy své a své rodiny – manželky a dětí, kteří jsou na tyto finanční prostředky ze strany žalobce zcela odkázáni. Žalobce se důvodně obává, že s ohledem na nedostatek pracovních příležitostí v zemi jeho původu hrozí, by na Ukrajině nenašel práci a nemohl by tak sebe a svou rodinu uživit.
31. Výrokem I. prvostupňového rozhodnutí byla žádost žalobce zamítnuta a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebyla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců prodloužena, neboť žalobce neplní účel povoleného pobytu na území. Výrokem II. byla žádost zamítnuta a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebyla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b), v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců prodloužena.
32. Podle § 37 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců prvostupňový orgán zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno. Ze samotné dikce citovaného ustanovení tak vyplývá, že prvostupňový orgán při splnění uvedeného důvodu zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu bez dalšího, aniž by mohl posuzovat zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
33. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců prvostupňový orgán dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti se přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
34. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

35. Ve vztahu k výroku II. prvostupňového rozhodnutí tak měla být přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce posuzována. Tak tomu ale také bylo, neboť v prvostupňovém rozhodnutí takový zásah shledán nebyl s tím, že žalobce má rodinu (manželku i děti) na Ukrajině, kam často jezdí. Žalovaná tento závěr v napadeném rozhodnutí potvrdil. Nezjišťovala však, zda nedošlo ke změně skutkového stavu oproti době vydání prvostupňového rozhodnutí.
36. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3.3.2016, čj. 7 Azs 322/2015-43, „*v případě posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince dle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je rozhodný skutkový stav v době vydání rozhodnutí. Pro odvolací orgán je pak rozhodný skutkový stav v době vydání odvolacího rozhodnutí. Neznamená to ale nutně, že by musel odvolací orgán vždy znovu ověřovat skutkový stav zjištěný orgánem I. stupně. V situaci, kdy rozhoduje v zákonných lhůtách a nevyvstane žádná pochybnost o tom, že zjištěný skutkový stav je stále aktuální, to není ani žádoucí. Pokud je ovšem odvolací orgán dlouhodobě (v projednávané věci dokonce několik let) nečinný, je pochybnost o aktuálnosti správním orgánem I. stupně zjištěného skutkového stavu zcela na místě. Jestliže je navíc předmětem posuzování situace, u níž lze zcela reálně předpokládat právně relevantní změny (jako je právě rodinný život žadatele), musí správní orgán II. stupně učinit kroky k ověření toho, zda nedošlo ke změně skutkového stavu*“.
37. V daném případě byla situace obdobná, neboť žalobce podal odvolání dne 27.9.2013 a rozhodnuto o něm bylo až dne 12.1.2017 (tedy po více než třech letech). Pokud pak žalovaná ve vztahu k posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce toliko přezkoumala závěr prvostupňového orgánu z podzimu 2013, aniž by ověřila, zda nedošlo ke změně skutkového stavu (přestože rozhodovala po více než třech letech), nelze dospět k jinému závěru, než že postupovala v rozporu s právě uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu.
38. S ohledem na výše uvedené dospěl zdejší soud k tomu, že žalovaná postupovala v rozporu se zákonem, a proto napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. V něm je žalovaná vázána právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Žalovaná tedy učiní kroky k ověření toho, zda nedošlo v případě soukromého a rodinného života žalobce ke změně skutkového stavu. Nezbytnost zrušení rozhodnutí prvostupňového nechť posoudí žalovaná v dalším průběhu odvolacího řízení.

V. Náklady řízení

39. O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná úspěšná nebyla, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšné žalované. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 4000 Kč za zaplacený soudní poplatek (za žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, jemuž bylo vyhověno). Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za dva úkony právní služby po 3100 Kč společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení a žaloba, tj. 6 800 Kč (§ 11 odst. 1 písm. a/ a d/ a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb.,

advokátního tarifu). Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobci částku 10 800 Kč, a to k rukám jeho zástupkyně ve stanovené lhůtě, kterou zdejší soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. srpna 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu